

Arrest

nr. 160 786 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Wolayta en te behoren tot de etnie Oromo. U bent sinds 2010 gehuwd met A.M.T..

Als student werd u op 13 mei 2005 gearresteerd samen met honderden andere studenten naar aanleiding van de opgelopen spanningen tussen Amhara- en Oromostudenten. U werd ervan verdacht er een verborgen agenda op na te houden en activiteiten uit te voeren voor het OLF. Na een maand werd u weer vrijgelaten, na het ondertekenen van een beloftenverklaring. U trok opnieuw naar de campus waar u als leraar en later als masterstudent actief was. U werd sympathisant van OLF en discussieerde met studenten welke activiteiten jullie zouden moeten organiseren. Zelf begaf u zich

eenmaal in het publiek, namelijk naar aanleiding van een meeting waar u het woord nam om op te roepen voor bescherming en veiligheid.

In september 2010 begon u met een groepje van vijf personen te vergaderingen en activiteiten te organiseren om de studenten bewust te maken voor Qeeero, het National Youth Movement for Freedom and Democracy.

Op 26 mei 2011 kwam u naar België met een toeristenvisum op uitnodiging van uw echtgenote A.M.T. (OV. 6.512.525), die in België verblijft met een studentenvisum. Een week voordat u opnieuw naar Ethiopië zou gaan, hoorde u via uw moeder dat uw vader was gearresteerd en ook u in de problemen zou geraken bij terugkeer. Jullie werden ervan verdacht lid te zijn van de oppositiepartij OLF nadat de activiteiten van u en uw studentengroep op de campus werden ontdekt. U besliste daarop in België asiel aan te vragen, wat u op 1 december 2011 deed. Op 1 augustus 2014 beviel uw echtgenote van een dochter, A.N.S.. U vreest dat uw dochter bij terugkeer naar Ethiopië besneden zal worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw ID-kaart van de universiteit neer, twee diploma's, uw geboortecertificaat, uw Kebelekaart en een kopie van uw paspoort. Op 22 juni 2015 stuurde uw advocaat, meester Benoît Dhondt, een nota met aanvullende informatie door betreffende uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken er daadwerkelijk politieke oppositiepraktijken op na te hebben gehouden in Ethiopië. Zo beweert u sinds september 2010 actief te zijn geweest voor de jongerenbeweging Qeerro, maar bent u amper op de hoogte van zaken die algemeen verbonden zijn aan Qeerro en die leden van Qeerro toch wel hoog in het vaandel zouden moeten dragen. Zo kan u weliswaar de volledige benaming van uw partij in het Engels geven, met name het National Youth Movement for Freedom and Democracy, maar hebt u er geen idee van hoe die in het Oromo klinkt (CGVS II, dd. 15/06/2015, p. 6). Uw verklaring "KAI Qeerro", gaat echter in tegen informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Eveneens is het opmerkelijk dat u, als zogenaamde activist voor Qeerro, niet weet dat de Oromo's op 9 november hun jaarlijkse 'Civil resistance Day' houden (CGVS II, dd. 15/06/2015, p. 7). Die dag wordt door de Oromo's nochtans de populaire studentenopstand van 9 november 2005 herdacht, ook wel Fincila Diddaa Gabrummaa, genaamd, een uitdrukking die u eveneens onbekend in de oren klinkt (CGVS I, dd. 03/04/2014, p. 24). Eveneens vreemd is dat u niet met zekerheid kan aanhalen of de partij waar u actief voor was, er een slogan op nahoudt (CGVS II, p. 6) en dat u de betekenis van de Oromo-uitdrukking "Falmii Karaa Nagaa" niet kent, nochtans een uitdrukking om de burgeropstand van de Oromo mee te benoemen, volgens de website van het Qeerro (CGVS, p. 6). Om uw gebrek aan kennis te verklaren, zegt u telkens dat u geen Oromo spreekt en in een andere regio bent opgegroeid (CGVS II, p. 6 & p.7). Van een activist mag echter worden verwacht dat die de belangrijkste slagzinnen en data van de etnie waarvoor hij opkomt kent. Vervolgens is het opmerkelijk dat u aanhaalt in september 2010 actief te zijn geworden voor Qeerro (CGVS II, p. 5), maar Qeerro volgens de info in het administratief dossier pas in 2011 werd opgericht. Op de vraag hoe u dan, als man van het eerste uur, de oprichting en publieke bekendmaking hebt beleefd, kan u echter heel weinig kwijt. U verklaart namelijk dat u niets afweet van procedures en behalve de heer Ab. niemand van de top kent (CGVS II, p. 5). Vreemd, voor iemand die duidelijk nog vóór de officiële oprichting van Qeerro actief zou zijn geweest voor deze partij (CGVS II, p. 5).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw activiteiten bij Qeerro uiterst oppervlakkig zijn, waardoor deze de geloofwaardigheid van uw bewering actief te zijn geweest voor deze partij verder ondermijnen. Zo haalt u aan voor Qeerro jonge studenten te hebben gezocht en te hebben aangesproken om de visie van Qeerro te delen en te verspreiden (CGVS II, p. 4-5). Wanneer wordt gevraagd naar studenten die u hebt kunnen overtuigen, kan u er slechts twee opnoemen, H. en B., net twee leden van uw eigenste cel, die naast uzelf nog bestond uit Ne. en leider Ab. (CGVS II, p. 7). Gevraagd naar nog studenten, zegt u heel vaag "de anderen" en haalt u aan dat jullie geen grote groep mochten samenbrengen om onder de radar te blijven van de overheid (CGVS II, p. 8), wat weinig coherent is met uw verklaringen meetings te hebben georganiseerd om jonge studenten te vinden en te motiveren (CGVS II, p. 4). Vervolgens haalt u aan samen met uw groepsleden veel plannen te hebben gemaakt, die u echter wel nog niet had kunnen verwezenlijken (CGVS II, p. 8). Wanneer daarop wordt gevraagd naar enkele van die plannen en hoe jullie die in de praktijk brachten, komt u niet verder dan uiterst algemene bewoordingen. Over die 'vele' plannen kan u enkel kwijt dat jullie het idee wilden verspreiden en zoveel mogelijk studenten wilden motiveren om samen op te staan (CGVS II, p. 8). Gevraagd hoe jullie dat in de praktijk deden, verklaart

u naar studenten toe te gaan om de info die jullie hadden te delen (CGVS II, p. 9). U en de andere vrienden deden dat door tijdens de zomermaanden, wanneer jullie huiswaarts keerden, jullie ideeën tegen familieleden te verkondigen (CGVS II, p. 9). Tegen studenten die u eveneens goed kende, praatte u eveneens over de ideologie en de organisatie van Qeerroo. Tegen studenten die u minder goed kende, bleef u meer op de vlakte (CGVS II, p. 9). Wanneer dan weer dieper wordt doorgevraagd naar de namen van studenten waartegen u praatte, verschuilt u zich achter het feit dat u problemen hebt om namen te onthouden (CGVS II, p. 9). Verwacht mag worden dat u meer gedetailleerd en doorleefd kan vertellen over jullie vele plannen en jullie werkwijze en dat u zich toch één of meerdere studenten zou herinneren die u reeds kende en waartegen u de Qeerroo ideologie zou hebben verkondigd. Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen komen dan ook op geen enkele manier doorleefd over en zijn weinig geloofwaardig. Daarnaast is het opmerkelijk dat u incoherente en uiterst beperkte informatie weergeeft om de activiteiten van uw groepsleider en tevens kamergenoot te schetsen (CGVS I, p. 15). Zo haalt u aan dat Ab. kleine dingen deed voor de partij, zoals studenten vreedzaam motiveren, maar ook grote zaken organiseerde, zoals een grote demonstratie (CGVS II, p. 11). Hierop doorgevraagd is het dan ook opmerkelijk dat u moet toegeven geen enkel demonstratie te kennen die Ab. organiseerde. Ook ging hij vaak naar andere universiteiten, haalt u aan, maar om wat te doen, is u eveneens vreemd (CGVS II, p. 12).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw politieke activiteiten. Logischerwijze kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn geweest namelijk de problemen die u kende en vreest te zullen kennen met de Ethiopische autoriteiten.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees voor de Ethiopische overheden wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u uiterst oppervlakkige en weinig coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de ontdekking van uw oppositieactiviteiten voor Qeerroo.

Zo haalt u tijdens uw eerste gehoor aan dat alle vier uw groepsleden werden gearresteerd: Ab., N., H. en B. (CGVS I, p. 20). Tijdens uw tweede gehoor zegt u echter dat enkel Ab. gearresteerd werd, van de anderen bent u niet zeker (CGVS II, p. 10). Vreemd is ook dat u aanhaalt dat er honderden studenten werden gearresteerd, maar u enkel bij uw groepsleden uitkomt wanneer daar dieper wordt op ingegaan (CGVS I, p. 21). Wat de reden van die massale arrestatie was, weet u tijdens uw tweede gehoor ook niet meer met zekerheid te vertellen. Het zou om voedselredenen gaan, omdat er vaak slecht voedsel op school werd geserveerd waarna de gemoederen bij de studenten verhitten (CGVS II, p. 14). U geeft echter te kennen allermindst zeker te zijn van de reden (CGVS II, p. 10). Opgeworpen dat het markant is dat u zo weinig concrete informatie kan geven, poogt u zich te verschuilen achter het feit dat het zomer was toen alles gebeurde en de studenten zich dan in hun regio van herkomst bevonden. U kon hen enkel zien op school (CGVS II, p. 10). Dit is geen afdoende verklaring, het voorval vond namelijk reeds plaats in 2011. Sinds u in België bent, hebt u nog contact met uw moeder (CGVS I, p. 3 & CGVS II, p. 2) - die u contacteert via uw broer (CGVS I, p. 4) - met uw zus (CGVS II, p. 2) én met de heer T., die zich op uw campus bevindt (CGVS I, p. 19 & CGVS II, p. 2). Er mag dan ook worden verwacht dat u wat meer informatie zou kunnen geven over de gebeurtenis.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw professionele activiteiten en persoonlijke kennis incoherent zijn met uw zogenaamd politiek oppositieprofiel. Zo haalt u aan van september 2007 tot februari 2008 voor de National Bank Of Ethiopia te hebben gewerkt en nadien, van februari 2008 tot februari 2009, als leraar voor de Arba Minch University, een staatsuniversiteit. Nadien startte u bovendien uw masteropleiding aan de universiteit (CGVS I, p. 3 & p. 8). De vaststelling dat u deze werkzaamheden en studies kon afmaken doet heel wat vragen rijzen bij uw verklaringen in 2005 een maand lang te zijn gearresteerd op verdenking banden te hebben met het OLF (CGVS I, p. 11 & p. 12). Uit de beschikbare informatie (zie administratieve dossier) blijkt namelijk dat personen die ervan worden verdacht lid te zijn van, of betrokken te zijn bij, het OLF, het voorwerp uitmaken van arbitraire arrestaties, en foltering. Er blijkt eveneens dat personen in de academische gemeenschap die ervan worden verdacht politieke partijen te steunen die zich kanten tegen de heersende partij 'Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front' (verder EPRDF), gediscrimineerd worden met betrekking tot hun recht op werk. Voorts wordt er melding gemaakt van talrijke verslagen van leraars die worden ontslagen, dan wel gearresteerd, op basis van de verdenking betrokken te zijn bij het OLF. Voorts wordt vermeld dat universiteitsstudenten onder druk worden gezet om loyaliteit aan het EPRDF te zweren, omdat ze zich zouden kunnen inschrijven aan de universiteit, of voor het bekomen van een overheidsjob na het afstuderen. Dit wordt bevestigd door meerdere bronnen, en er wordt tevens gesteld dat het voor Oromo's, die werk zoeken in de publieke sector, vereist is om nauwe banden te hebben met EPRDF, en enkel Oromo's met connecties bij de 'Oromo People's Democratic Organisation' (verder OPDO) – een partij die deel uitmaakt van het EPRDF – kans maken op het verkrijgen van werk in de publieke sector. Geconfronteerd met deze informatie haalt u aan dat u uw studies en werkzaamheden wel kon aanvatten omdat men zich bij de nationale bank en bij de universiteit niet informeert omtrent de persoon, maar

enkel kijkt naar zijn of haar kwalificaties (CGVS I, p. 21), wat strijdig is met de hierboven reeds vermelde objectieve informatie – namelijk dat er wel degelijk sprake is van discriminatie op grond van (vermeende) politieke overtuiging. **Uw verklaringen met betrekking tot uw academische opleiding – en carrière – die u ook staft aan de hand van meerdere, originele documenten, en die dan ook als geloofwaardig worden bevonden, maken de door u geopperde OLF-sympathieën, en de daaraan verbonden vervolgingsfeiten, dan ook weinig aannemelijk.**

Ook moet worden opgemerkt dat de Ethiopische autoriteiten u nergens van verdachten op het moment dat u Ethiopië verliet. U verklaarde met uw eigen paspoort – met een geldig visum – Ethiopië te hebben verlaten (CGVS I, p. 6-7), via de luchthaven van Bore. Pas een week voor u, na bijna drie maand in België te hebben verbleven, wou terugkeren naar Ethiopië hoorde u dat u werd gezocht (CGVS I, p. 7). Het dient vastgesteld dat het gegeven dat u zonder enig probleem Ethiopië op legale wijze wist te verlaten, met een paspoort en visum op eigen naam, er geenszins op wijst dat u werd gezocht door de Ethiopische autoriteiten op het moment dat u Ethiopië verliet. Eveneens uw bewering dat de Ethiopische autoriteiten u ervan verdenken er in het buitenland activiteiten op na te houden (CGVS I, p. 19), is weinig plausibel. Na jaren in België te hebben verbleven, verklaarde u namelijk tijdens uw eerste gehoor er nog geen politiek gekleurde activiteiten op na te hebben gehouden (CGVS I, p. 18). Er is dan ook geen reden aan te nemen dat u in het vizier van de Ethiopische autoriteiten zou zijn gelopen.

Met betrekking tot uw beweringen inzake uw vrees voor vervolging omwille van uw politieke activiteiten moet gezien voorgaande vaststellingen worden geconcludeerd dat deze ongeloofwaardig zijn en op geen enkele wijze een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Naast uw vrees voor vervolging als gevolg van uw politieke activiteiten, haalt u aan te vrezen dat uw in België geboren dochter zal worden besneden in het geval zij zich in Ethiopië zou vestigen. Dit wordt eveneens benadrukt door uw advocaat in zijn begeleidende nota. U verklaarde dat u zal worden uitgestoten door de Ethiopische samenleving indien u uw dochter niet zou laten besnijden en ook uw echtgenote A.M.T., tevens moeder van uw dochter A.N.S., zal bezwijken onder de druk van haar familie. Uw echtgenote is namelijk zelf ook besneden (CGVS II, p. 15). Er moet echter worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (Zie “Country Profile: FGM in Ethiopia” dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. **Ook over uw regio, The State of Southern Nations, Nationalities and Peoples, moet worden opgemerkt dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in het jaar 2011 9,2% bedroeg, daar waar dit in 2005 nog 23,5% bedroeg en in 2000 37%.**

Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie beiden, zowel u als uw echtgenote, tegen besnijdenis zijn (CGVS II, p. 15). U deelde dit zelfs reeds mee aan uw moeder, aan de telefoon. Nadat u haar meedeelde erover te stoppen, sprak ze er niet meer over (CGVS II, p. 16). U geeft verder aan dat uw echtgenote het onderwerp nog niet heeft besproken met haar familie, maar omdat haar familie het kind heeft aanvaard, zouden ze zeker willen overgaan tot de besnijdenis (CGVS II, p. 17). Deze stelling blijft echter louter hypothetisch.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw echtgenote, nadat ze studeerde aan de universiteit van Awasa in 2009 met een studentervisum naar België is gekomen om hier aan de universiteit van Hasselt te gaan studeren (CGVS II, p. 16 & info administratief dossier). Er kan dan ook worden benadrukt dat uw echtgenote allerminst uit een conservatieve familie afkomstig is. Ook u bent hoogopgeleid en hebt aan de universiteit gestudeerd, in Baghir Dar en Arba Minch (CGVS II, p. 16). Ook hebt u zes maand in Addis Abeba gewoond (verklaring CGVS, vraag 9). De vaststelling dat u en uw echtgenote hoogopgeleid zijn leidt tot de conclusie dat jullie in staat moeten worden geacht om alle mogelijke middelen in te zetten om een besnijdenis van jullie dochter te verhinderen. Wat dat betreft moet er ook op worden gewezen dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. **Aldus kan niet worden ingezien waarom u en uw echtgenote uw dochter niet zouden kunnen beschermen tegen de praktijk van FGM bij**

terugkeer naar Ethiopië. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochter, gegrond is, en u dit niet zou kunnen verhinderen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde oppositieactiviteiten en ondergane vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw bachelordiploma, uw masterdiploma, uw geboortecertificaat, uw Kebelekaart, uw ID-kaart van de universiteiten en uw kopie van uw paspoort, zeggen enkel iets over uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten zeggen echter niets over uw vervolgingsvrees voor de Ethiopische autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "schrijven van 22 juni 2015, met stukken", "schrijven van 25 juni 2015, met stukken", "brief Kind & Gezin", "UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", "Ministerie van Buitenlandse Zaken, 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', mei 2013", "Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Ethiopie-Renseignement – Violence à l'égard des femmes, 20 oktober 2010", "United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Ethiopia, 27 February 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53284ae114.html>", "UNICEF, Female Genital Mutilation/Cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change, July 2013", "UNFPA, 'Female genital mutilation/cutting country profile' dd. Oktober 2013", "UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", "medisch attest A.M.T.", "UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009" en "Brief INTACT".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van "de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 4, artikel 14 § 4 en artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. Volgens verzoeker moest er door de commissaris-generaal een beoordeling gebeuren inzake "het bestaan van Ab., de geloofwaardigheid van zijn functie binnen Qeeroo en de geloofwaardigheid van het feit dat hij een kamer deelde met verzoeker". Hij wijst erop dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat vermeende banden met oppositiegroeperingen volstaan voor de Ethiopische overheid dergelijke personen te vervolgen. Hij meent dat, indien verzoeker daadwerkelijk de kamergenoot was van een persoon die oppositieactiviteiten uitoefende, hij een gegronde vrees voor vervolging heeft "wegens toegeschreven politieke opinie". Verzoeker klaagt verder aan dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht "of de vervolging van verzoekers vader, zijn arrestatie en mishandeling in gevangenschap in 2011 geloofwaardig is".

2.3. Waar de bestreden beslissing zou doen uitschijnen dat verzoeker en zijn vrouw een eenduidige vrees hebben voor de besnijdenis van hun dochter, legt verzoeker uit dat zijn vrouw beïnvloed kan worden bij een terugkeer naar Ethiopië. Hij stelt dat ze huwelijksproblemen hebben, dat zijn vrouw *“bij een verblijf in Ethiopië het niet zou kunnen opbrengen om haar dochter te beschermen”* en dat zij *“enerzijds haar dochter wel wenst te beschermen, maar anderzijds onder geen beding de relatie met haar familie en stam wenst te bemoeilijken en zelf ook overtuigd lijkt van de culturele noodzaak tot FGM”*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie over de samenwerkingsplicht. Hij gaat in op het belang van het kind, waarvoor hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR, naar artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar *“artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie”*. Hij citeert tevens artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 4 § 1 van voornoemd Koninklijk besluit van 11 juli 2003 inzake kwetsbare personen.

Verzoeker vraagt *“om niet enkel naar de algemene prevalentiecijfers te kijken, maar om rekening te houden met de concrete leefomgeving van A.N.S.. Het is de persoonlijke situatie van A.N.S., de omgevingsfactoren en haar leefomgeving die van belang zijn. De verklaringen die verzoeker hierover aflegt dienen met voldoende aandacht beoordeeld te worden.”*.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat *“in de etnische groepen waartoe Netsanet behoort de FGM prevalentie erg hoog ligt. Voor de Wolayta was de prevalentie in 1997 nog 78,6%, en in 2007 is die gedaald tot 60,5%, wat uiteraard erg significant is. Voor de Oromo zou het cijfer voor die periodes van 80,3 % naar 58,6 % geëvolueerd zijn.”*.

Wat de familiale omgeving waarin A.N.S. terecht gaat komen betreft, stelt hij *“dat het traditie is in zijn familie dat vrouwen besneden worden en dat zijn moeder en zussen besneden zijn”*, dat de familie van zijn vrouw *“heel erg”* traditioneel is, dat volgens zijn moeder *“alle meisjes moeten besneden worden”*, dat zijn vader *“vroeger een tegenstander was van FGM, maar dat hij zijn maatschappelijke positie niet in het gedrang wilde brengen en zijn eigen dochter toch heeft laten besnijden”* en nu een groot voorstander van FGM is geworden, dat de zus van verzoekers vrouw recent ook een dochtertje heeft gekregen en dat de moeder van verzoekers vrouw *“de beide nichtjes wilt laten besnijden zodra zij in Ethiopië is en dat zij daarom altijd informeert wanneer zij zal komen met haar dochter, zodat het gepland kan worden”*, dat verzoeker en zijn vrouw *“door hun familie niet als volwassenen behandeld worden en geen keuzevrijheid gelaten worden”*, dat zijn zus *“12 jaar oud was toen zij besneden werd”*, dat verzoekers vrouw één jaar oud was toen zij besneden werd en dat zij en al haar zussen door haar oma werden besneden.

Aangaande de scholing van verzoeker en zijn vrouw voert hij aan *“dat er ten eerste niet wordt aangetoond dat het risico op FGM beïnvloedt wordt door het conservatief karakter van de familie, dat er ten tweede niet wordt aangetoond dat het feit dat de dochter studeert dit de familie ook ‘progressief’ zou maken op het vlak van FGM, en ten derde, dat dit al dan niet conservatief karakter de familie er niet van weerhouden heeft om verzoekers vrouw en haar zussen genitaal te verminken”*. Hij verklaart dat de moeder van verzoekers vrouw als minderjarig meisje *“ontvoerd werd door zijn schoonvader”* en daaropvolgend genitaal werd verminkt, wat volgens hem niet verzoenbaar lijkt met de stelling dat verzoekers vrouw op vlak van FGM uit een progressieve familie komt.

Verzoeker wijst er dienaangaande op *“dat het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van 2013 stelt dat hoewel het in principe de moeder is die beslist of de dochter besneden wordt die keuzevrijheid relatief is gezien de aanzienlijke druk van sociale omgeving en traditie”* en dat uit het rapport van OSAR van 2010 blijkt dat dat voor vrouwen geldt: *“elles n’ont que très peu de possibilités de faire leurs propres choix; leur champ d’action est ainsi extrêmement limité”*. Verzoeker verwijst verder naar het *“US State Department, Human Rights Report”* van 2013, naar het OSAR-rapport van 2010 en het Algemeen Ambtsbericht van mei 2013 waaruit zou blijken dat *“het verbod op FGM niet afgedwongen wordt in de praktijk”*.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat het risico op FGM *“voor de etnie dient nagegaan te worden, en niet voor de regio”*. Hij verwijst naar een rapport van 2013 van UNICEF waarin gesteld wordt *“dat de prevalentiegraad van FGM in Ethiopië ‘dramatisch’ varieert tussen etnische groepen”*.

Verzoeker plaatst tevens vraagtekens bij de cijfers die door de commissaris-generaal gehanteerd worden voor 2011: *“Unicef heeft in haar rapport van 2013 de cijfers van 2011 niet overgenomen en houdt het op 74% zoals aangetoond door de DHS rapporten van 2000 en 2005 (bijlage 9, pagina 5). Met betrekking tot het rapport van WMS uit 2011 stelt Unicef: Other nationally representative household surveys with questions on FGM/C include (...) the Ethiopian Welfare Monitoring Survey (WMS, 2011(...).In Ethiopia, data were collected on the FGM/C status of girls aged 0 to 14 and yielded the finding of a prevalence level of 24 per cent. Data from PAPFAM and WMS were not included in this report since the questions used to gather information on FGM/C are not fully comparable to those in DHS or MICS, and the final datasets were not available to conduct the necessary analyses at the time this publication was being prepared”.* (bijlage 9, pg.120) Het UNFPA gebruikt in 2013 eveneens de cijfers die uit 2005 dateren (bijlage 10). En het rapport van OSAR meent dat de prevalentiegraad slechts erg traag afneemt (bijlage 7, pg.5).”.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal geen (of niet correct) rekening heeft gehouden *“met verzoekers verklaringen, en met de inhoud van de aanvullende brieven die zijn raadsman heeft overgemaakt. Zoals boven aangetoond gaat het om essentiële informatie aangaande het land van herkomst en het FGM risico per etnie, het niet afdwingen van het verbod, de individuele omstandigheden en familiale situatie van verzoeker, zijn vrouw en A.N.S., in haar beoordeling van de vrees voor vervolging.”.* Hij geeft nog een theoretische uiteenzetting van wetsartikelen, UNHCR-richtlijnen en algemene principes.

2.4. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In ondergeschikte order vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Ten eerste hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde problemen omwille van zijn politiek activisme in Ethiopië.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde van september 2007 tot februari 2008 voor de National Bank Of Ethiopia te hebben gewerkt en nadien, van februari 2008 tot februari 2009, als leraar voor de Arba Minch University, een staatsuniversiteit, waarna hij een masteropleiding aan de universiteit aanvatte (gehoor 3 april 2014, p. 3, 8). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat personen die ervan worden verdacht lid te zijn van, of betrokken te zijn bij, het OLF, het voorwerp kunnen uitmaken van arbitraire arrestaties, en foltering. Er blijkt eveneens dat personen in de academische gemeenschap die ervan worden verdacht politieke partijen te steunen die zich kanten tegen de heersende partij 'Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front' (EPRDF), gediscrimineerd worden met betrekking tot hun recht op werk. Voorts wordt er melding gemaakt van talrijke verslagen van leraars die worden ontslagen, dan wel gearresteerd, op basis van de verdenking betrokken te zijn bij het OLF. Voorts wordt vermeld dat universiteitsstudenten onder druk worden gezet om loyaliteit aan het EPRDF te zweren, omdat ze zich zouden kunnen inschrijven aan de universiteit, of voor het bekomen van een overheidsjob na het afstuderen. Dit wordt bevestigd door meerdere bronnen en er wordt tevens gesteld dat het voor Oromo's, die werk zoeken in de publieke sector, vereist is om nauwe banden te hebben met EPRDF, en enkel Oromo's met connecties bij de 'Oromo People's Democratic Organisation' (OPDO) - een partij die deel uitmaakt van het EPRDF - kans maken op het verkrijgen van werk in de publieke sector. Verzoekers verklaringen dat hij zijn studies en werkzaamheden probleemloos kon aanvangen omdat men zich bij de nationale bank en bij de universiteit niet informeert omtrent de persoon, maar enkel kijkt naar zijn of haar kwalificaties (gehoor 3 april 2014, p. 21), strookt dan ook niet met deze objectieve informatie en ondermijnt op zich reeds zijn beweerde oppositieactiviteiten en de daaruit afgeleide vervolgingsfeiten.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zonder enig probleem Ethiopië via de luchthaven van Bore op legale wijze wist te verlaten, met een paspoort en visum op eigen naam (gehoor 3 april 2014, p. 6-7). Dit wijst erop dat verzoeker geenszins werd gezocht door of in de negatieve aandacht stond van de Ethiopische autoriteiten op het moment dat hij Ethiopië verliet.

Verzoekers betrokkenheid bij de jongerenbeweging Queerroot (gehoor 15 juni 2015, p. 5-7) is ongeloofwaardig en zijn aansluiting in september 2010 onmogelijk nu deze beweging pas in 2011 werd opgericht. Verzoeker is daarbij ook onaanvaardbaar onwetend over de problemen die hij, zijn groepsleden en andere studenten zouden hebben gekend omwille van hun activisme (gehoor 3 april 2014, p. 19-21; gehoor 15 juni 2015, p. 10, 14) en is hij uiterst vaag en onbeduidend over zijn eigen activiteiten bij Queerroot (gehoor 15 juni 2015, p. 4-5, 7-9, 11-12).

Het verzoekschrift voert ook aan dat gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat vermeende banden met oppositiegroeperingen volstaan voor de Ethiopische overheid om dergelijke personen te vervolgen, en verzoeker benadrukt dat indien Ab. - een persoon die oppositieactiviteiten uitoefende - daadwerkelijk zijn kamergenoot was en hij een gegronde vrees voor vervolging heeft "*wegens toegeschreven politieke opinie*". De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op het Commissariaat-generaal geen concrete verklaringen aflegde over Ab. (gehoor 3 april 2014, p. 15). Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat Ab. kleine dingen deed voor de partij, zoals studenten vreedzaam motiveren, en anderzijds dat Ab. ook grote zaken organiseerde, zoals een grote demonstratie (gehoor 15 juni 2015, p. 11). Verzoeker bleek echter geen enkele demonstratie te kennen die Ab. organiseerde. Verzoeker vertelde nog dat Ab. ook vaak naar andere universiteiten ging, maar verzoeker wist niet waarom (gehoor 15 juni 2015, p. 12). Verzoeker toont dan ook niet aan bekend te zijn met Ab. of zijn kamergenoot geweest te zijn, laat staan dat hij omwille van deze persoon problemen zou hebben gekend, temeer gelet op bovenstaande vaststellingen die zijn vrees voor vervolging reeds ondermijnen en de vaststelling dat zijn overheid hem administratief bijstond om de nodige reisdocumenten te verkrijgen en hij ongemoeid het land kon verlaten.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat niet werd onderzocht "*of de vervolging van verzoekers vader, zijn arrestatie en mishandeling in gevangenschap in 2011 geloofwaardig is*", wijst de Raad erop dat verzoeker aangaf dat zijn vader gearresteerd werd omwille van verzoekers oppositieactiviteiten (gehoor 3 april 2014, p. 4, 19) en niet omwille van diens eigen activiteiten. Daargelaten verzoekers activiteiten ongeloofwaardig werden bevonden, kan niet worden ingezien waarom de Ethiopische overheid een politieke opposant steeds bevoorrechte tewerkstellingen zou toestaan en vrij het land laten verlaten, diens echtgenote de kans geven om in het buitenland te studeren, maar de oudere vader, die nooit onder verdenking stond wel zou arresteren. Dergelijke beweringen zijn ongerijmd en verzoeker toont evenmin aan wat hij dan wel heeft gedaan om zijn vader vrij te krijgen. Verzoeker blijft bij boude beweringen.

2.7. Ten tweede verklaart verzoeker asiel aan te vragen uit vrees voor besnijdenis van zijn dochter. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op het belang van het kind, waarvoor hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR, naar artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar *“artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie”*. Hij citeert tevens artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 4 § 1 van voornoemd Koninklijk besluit van 11 juli 2003 inzake kwetsbare personen.

De Raad wijst erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake vrouwenbesnijdenis, blijkt zowel uit de door de commissaris-generaal als door verzoeker aangebrachte informatie dat er grote verschillen bestaan in Ethiopië naargelang de regio en de leeftijdscategorie. Besnijdenis is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Ethiopië, noch in gelijke mate. De vraag die zich opdringt is dan veeleer of de besnijdenis kan vermeden worden en of bescherming mogelijk is tegen deze traditionele ingreep.

In deze is het cruciaal de meest recente informatie - *“Country Profile: FGM in Ethiopia”* van oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier - te volgen gezien deze het actuele risico in kaart brengt. De Raad stelt dan ook vast dat uit voornoemd rapport blijkt dat het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar in 2011 nog 23% bedroeg, en in Addis Ababa slechts 9,2 % meer bedroeg. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië en nog geen tiende in de hoofdstad, op algemene wijze het risico loopt op besnijdenis. Verzoeker geeft aan dat de door hem toegevoegde informatie van Unicef enkel de DHS-cijfers van 2000 en 2005 gebruikt en dat het UNFPA in 2013 eveneens de cijfers van 2005 hanteert. Deze minder actuele informatie vermag dan ook niet voorgaande vaststellingen te wijzigen. Integendeel uit deze oudere en gedateerde informatie blijkt reeds een sterk dalende trend en er dus in 2000 al sprake is van een positieve maatschappelijke evolutie dienaangaande. De rapporten toegevoegd aan verzoekers verzoekschrift, zijn stelling dat *“in de etnische groepen waartoe Netsanet behoort de FGM prevalentie erg hoog ligt. Voor de Wolayta was de prevalentie in 1997 nog 78,6%, en in 2007 is die gedaald tot 60,5%, wat uiteraard erg significant is. Voor de Oromo zou het cijfer voor die periodes van 80,3 % naar 58,6 % geëvolueerd zijn”* kunnen deze conclusie slechts bevestigen. De verwijzing naar een rapport van 2013 van UNICEF waarin gesteld wordt *“dat de prevalentiegraad van FGM in Ethiopië ‘dramatisch’ varieert tussen etnische groepen”*, is algemeen en niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers dochter in Ethiopië een vrees voor besnijdenis dient te koesteren. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Vooreerst kan blijken dat de praktijk van besnijdenis, alhoewel deze inderdaad niet consequent vervolgd of *“afgedwongen”*, wordt zoals gesteld in het verzoekschrift, werd toch strafbaar gesteld in Ethiopië en verzoeker kan niet zomaar beweren dat hij zich niet kan beroepen op de hulp van de Ethiopische autoriteiten. Integendeel uit de informatie in het administratief dossier blijkt nog dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM - voornamelijk in stedelijke gebieden - en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde.

Uit de informatie blijkt voorts dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus de actoren van vervolging zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting dat zijn vrouw hun dochter wenst te beschermen tegen FGM, maar dat zij beïnvloed kan worden door haar familie en traditie bij een terugkeer naar Ethiopië. Hij gaat in zijn verzoekschrift uitgebreid in op de conservatieve opvattingen van zijn familie en de familie van zijn vrouw. *In casu* ziet de Raad echter niet in waarom verzoeker en zijn vrouw - als ouders van hun dochter - hun afwijzing van FGM niet zouden kunnen bestendigen en zich in Ethiopië niet zouden kunnen verzetten tegen de beweerde sociale druk van hun families, daar ze intussen reeds jarenlang als hoogopgeleid koppel zelfstandig in eigen land en in België verblijven. Verzoekers vrouw studeerde aan de universiteit van Awasa in 2009 en kwam met een studentervisum naar België om hier aan de universiteit van Hasselt te gaan studeren (gehoor 15 juni 2015, p. 16). Verzoeker vervoegde haar in mei 2011. Ook verzoeker is hoogopgeleid. Hij studeerde

aan de universiteit in Baghir Dar en Arba Minch (gehoor 15 juni 2015, p. 16). Hij wekte voor een bank en nadien als onderzoeker aan de universiteit. Hij verklaarde voorts Amhaars, Wolyata, "klein beetje" Ormomo, Engels en "klein beetje" Frans te spreken (gehoor 15 juni 2015, p. 3). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem en zijn vrouw redelijkerwijze niet mogelijk zal zijn om bij een terugkeer naar Ethiopië te verzekeren dat hun dochter niet besneden wordt.

Daarenboven zouden verzoeker en zijn vrouw zich kunnen vestigen in een grootstad zoals Addis Abeba, waar verzoeker reeds zes maanden heeft gewoond en gewerkt (verklaring DVZ, vraag 9) en waar, gezien het besnijdenispercentage van 9,2 % van de meisjes jonger dan 15 jaar in 2011, bezwaarlijk kan aangevoerd worden dat er een onoverkomelijke druk van de sociale omgeving en tradities zou heersen. Verzoeker gaat aldus uit van een aaneenschakeling van veronderstellingen die het bestaan van een vrees voor besnijdenis voor zijn dochter echter niet aannemelijk maken.

Ten slotte en niet in het minst stelt de Raad ook vast dat verzoeker voortdurend wijst op de houding van zijn echtgenote zonder zelf ook maar enige elementen aan te brengen hoe hij desgevallend bescherming zou zoeken voor zijn dochter. Indien verzoeker inderdaad meent dat zijn echtgenote hun dochter zal besnijden omdat ze zich niet zal kunnen verzetten tegen de druk van de familie en omdat ze ook niet wil breken met haar familie, dan kan de Raad enkel de nood vaststellen dat in het belang van het kind dringende maatregelen tegen de ouders (moeder) worden genomen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van het meisje. Immers de redenen waarom verzoekers dochter wordt besneden zijn van culturele aard en dus niet geografisch verbonden aan de grenzen van Ethiopië. Dat deze praktijk ook in België strafbaar is, kan bezwaarlijk het kind beschermen nu verzoekers echtgenote omwille van hun wankel huwelijk van plan is om met haar dochter naar Ethiopië terug te keren waar ze het meisje zal laten besnijden.

Verzoeker zelf wordt niet vervolgd in Ethiopië, noch zal hij de gevolgen dragen van het (niet)besnijden van zijn dochter. De Raad kan dan ook niet inzien waarom hij internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

De bij het verzoekschrift gevoegde rapporten - "*Ministerie van Buitenlandse Zaken, 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', mei 2013*", "*Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Ethiopie-Renseignement – Violence à l'égard des femmes, 20 oktober 2010*", "*United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Ethiopia, 27 February 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53284ae114.html>*", "*UNICEF, Female Genital Mutilation/Cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change, July 2013*", "*UNFPA, 'Female genital mutilation/cutting country profile' dd. Oktober 2013*" en "*UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009*" - bevatten slechte algemene (gedateerde) informatie inzake FGM in Ethiopië, doch kunnen bovenstaande concrete vaststellingen omtrent het profiel van verzoeker en zijn vrouw en hun vestigingsmogelijkheid in Addis Abeba niet weerleggen. De overige neergelegde stukken dienaangaande - "*schrijven van 22 juni 2015, met stukken*", "*schrijven van 25 juni 2015, met stukken*", "*brief Kind & Gezin*", "*medisch attest A.M.T.*" en "*Brief INTACT*" - kunnen voorgaand besluit evenmin wijzigen daar zij geen bijkomende inhoudelijke argumenten bevatten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere

elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.12. In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK